



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **M. V.**
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Ladislavou Lebedovou
sídlem Koželská 205, Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. MHMP 2097309/2023, sp. zn. S-MHMP 253320/2023/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21, odbor stavební úřad, ze dne 16. 11. 2022, č. j. SZ/UMCP21/07508/2022/SU/Sta, kterým byla umístěna stavba „Zahradní domek u rodinného domu čp. XX, ulice X“ X, anonymizováno (dále jen „záměr“ či „stavba“).
2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Stavebníci podali dne 13. 5. 2022 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Stavba má být umístěna na pozemku ve vlastnictví žadatelů a současně při společné hranici s pozemkem ve vlastnictví žalobkyně. Stavba bezprostředně přiléhá k rodinnému domu ve vlastnictví stavebníků.
4. V průběhu řízení stavebníci přepracovali požárně bezpečnostní řešení stavby (dále též „PBŘ“). Aktuální verze byla zpracována v září 2022 a byla ověřena Ing. Miroslavem Praxlem, autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb.
5. Shora označeným rozhodnutím ze dne 16. 11. 2022 stavební úřad stavbu umístil.
6. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že situování stavby i její velikost je v souladu s pražskými stavebními předpisy (dále též „PSP“) s tím, že požadavek odstupové vzdálenosti 3 m od hranice sousedního pozemku se neuplatní. Konstrukce stavby zahradního domku bude montována výhradně z pozemku stavebníků, stejně jako základové konstrukce. K montáži stavby vzhledem k jejím rozměrům není počítáno s využitím lešení. Severní fasáda stavby (ke straně žalobkyně) je navržena tak, aby při realizaci ani při údržbě nebylo nutné vstupovat na pozemek žalobkyně. K námitce žalobkyně ohledně PBŘ a zajištění přístupu stavební úřad uvedl, že žalobkyně si nesprávně vyložila pojmy místní obslužná komunikace a zpevněná plocha. Místní obslužná zpevněná komunikace je ulice S. a stávající zpevněná plocha ve vlastnictví stavebníků je přístupová plocha.
7. K odvolání žalobkyně žalovaný nyní napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
8. Dle žalovaného je požárně bezpečnostní řešení součástí projektové dokumentace stavby. Z PBŘ je zřejmé, že za místní obousměrnou obslužnou komunikaci je považovaná komunikace na pozemku parc. č. XX (vlastník hl. m. Praha, správa svěřena městské části P.) v ulici X, která je obousměrná a má průjezdní šířku min. 5 m. Dále přístup na pozemek pokračuje zpevněnou plochou (přístupovou účelovou komunikací) na pozemku ve vlastnictví stavebníků; šířka pozemku v místě přístupové komunikace je 3,5 m. Žalovaný dále uvedl, že stavba tvoří s rodinným domem jeden požární úsek, který je od komunikace v ulici S. vzdálen cca 30 m. Na str. 7 PBŘ v bodě G je dále uvedeno: *„Požární zásah je možné provést z vnější strany posuzovaného objektu ze zahrady přilehlého rodinného domu objektu. Bude se jednat o klasický požární zásah, kde bude použita jako hasební látka voda.“*
9. K odstupu stavby a pravidel pro výstavbu při hranici pozemku žalovaný uvedl, že stavba splňuje jak podmínky § 29 odst. 2 písm. e) PSP (stavba není vyšší než 3,5 m, délka přiléhající hrany je 4,7 m, součet ke všem sousedním pozemkům je 7,7 m), tak i podmínky § 29 odst. 2 písm. b) PSP, protože výstavba doplňkových staveb při hranici pozemku je v místě stavby obvyklá. Záměr navíc netvoří volný prostor s dalšími stavbami, proto není možné požadovat jeho vytvoření a zpřístupnění pro údržbu. A pro realizaci stavby a následnou údržbu není nutný vstup na pozemek ve vlastnictví žalobkyně. Lze předpokládat, že panely budou sešroubovány zevnitř stavby. Způsob provádění stavby navíc není předmětem územního

řízení, ale až následného stavebního řízení. Stejně platí k tvrzené nutnosti odstranit oplocení. Souhlas žalobkyně s umístěním stavby na hranicích pozemku pak dle žalovaného nebyl nezbytný.

II. Obsah žaloby

10. Žalobkyně rozporuje závěry požárně bezpečnostního řešení. Žalobkyně míní, že mělo být postupováno dle ČSN 73 0804 – Požární bezpečnost staveb – Výrobní objekty z 02/2010 ve znění změn Z1 z 02/2013, Z2 z 02/2015, Z3 z 02/2020 a Z4 z 10/2020 (dále jen „ČSN 73 0804“), neboť záměr neplní a ani není způsobilý plnit funkci budovy pro bydlení a ubytování. Stavba neměla být z požárního hlediska posuzována jako součást požárního úseku přilehlého rodinného domu dle ČSN 73 0802 – Požární bezpečnost staveb – Nevýrobní objekty z 05/2009 ve znění změn Z1 z 02/2013, Z2 z 07/2015, Z3 z 02/2020 a Z4 z 10/2020 (dále jen „ČSN 73 0802“) a ČSN 73 0833 – Požární bezpečnost staveb – Budovy pro bydlení a ubytování z 09/2010 ve znění změn Z1 z 02/2013, Z2 z 02/2020 (dále jen „ČSN 73 0833“). Žalovaný postupoval vnitřně rozporně, neboť na jednu stranu uvádí, že dochází k umístění samostatného záměru (s rodinným domem provozně nepropojeného) a na straně druhé uvádí, že s rodinným domem tvoří stavba jeden požární úsek. Druhá varianta by však mohla nastat pouze v případě, kdy by záměr byl přístavbou.
11. Žalobkyně dále namítá vadné stanovení konstrukčního systému, neboť konstrukce zajišťující stabilitu jsou zcela nepochybně druhu DP2 či dokonce DP3 (a nikoli DP1, jak uvedeno v PBR). Uvedené má také zásadní vliv na stanovení odstupových vzdáleností od požárně otevřených ploch a je v rozporu s ČSN 73 0802. Rovněž parametry únikových cest a počet a druh přenosných hasicích přístrojů je nutné stanovit v souladu s čl. 9 ČSN 73 0802, případně dle ČSN 73 0833.
12. Žalobkyně dále namítá, že dokumentace PBR v podstatě neřeší přístupové komunikace a vjezdy a průjezdy. Šířka stávajícího vjezdu je cca 2,9 m, a nikoli 3,5 m jak uvádí správní orgány. Podle čl. 12.2.2 ČSN 73 0802 se přitom za přístupovou komunikaci považuje nejméně jednopruhová silniční komunikace se šířkou vozovky nejméně 3,00 m a dle čl. 12.3 této technické normy musí být vjezdy určené pro příjezd požárních vozidel na ohrazené pozemky nejméně 3500 mm široké a 4100 mm vysoké. Parametry šířky přístupová komunikace nesplňuje.
13. Žalobkyně dále upozorňuje, že dle čl. 12.2.1 písm. c) ČSN 73 0802 musí vést k záměru přístupová komunikace umožňující příjezd požárních vozidel, a to alespoň do vzdálenosti 20 m od všech vchodů do objektu, kterými se předpokládá vedení protipožárního zásahu, případně dle čl. 4.4.1 ČSN 73 0833 musí ke každé budově nebo souvislé skupině budov skupiny vést přístupová komunikace (alespoň zpevněná pozemní komunikace) se šířkou jízdního pruhu nejméně 3,0 m a končící nejvýše 50 m od posuzovaného objektu. Uvedené není splněno.
14. Žalobkyně konečně uvádí, že zpevněné přístupové plochy na pozemku parc. č. XX v k.ú. XY nelze považovat za přístupové komunikace, neboť na těchto zpevněných plochách je v rozporu s předpisy prokazatelně navrženo/umístěno minimálně jedno parkovací stání pro stávající rodinný dům. Zpevněné plochy na pozemku parc. č. XX v k.ú. XY tak nelze považovat za přístupové komunikace.
15. Dle žalobkyně správní orgány pochybily, jestliže si nevyžádaly závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany.

16. Žalobkyně dále namítá, že se odvolací orgán nedostatečně vypořádal s námitkou umístění záměru s ohledem na odstupy staveb a pravidel pro výstavbu na hranici pozemku. Konkrétně pominul § 29 odst. 5 pražských stavebních předpisů. Dle žalobkyně nemůže být zajištěna údržba stavby, neboť přímo na hranici pozemku je umístěn plot a žalobkyně neudělila souhlas s tím, aby údržba mohla být prováděna z pozemku v jejím vlastnictví. A bez odstranění oplocení (respektive vstupu na pozemek žalobkyně) nebude možné stavbu ani realizovat, především stran instalace vnějších obkladových desek. Za této situace nebude možné deklarovat požární odolnost konstrukce, stavba nebude chráněna před klimatickými vlivy a nebude moci být zkolaudována.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že umístěvaná stavba zahradního domku nebude mít negativní vliv na požární bezpečnost rodinného domu žalobkyně, který je od stavby vzdálen 37 m. K problematice PBŘ žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že záměr tvoří jeden požární úsek s rodinným domem, který je od komunikace v ulici S. vzdálen cca 30 m.
18. Žalovaný konstatoval, že pro záměr se státní požární dozor nevykonává. Požadavek žalobkyně, aby bylo doloženo závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany, tak nemá oporu v zákoně.
19. Námitky ohledně samotné výstavby dle žalovaného spadají do fáze stavebního řízení. Přesto žalovaný uvádí, že pro realizaci a údržbu stavby není nutný vstup na sousední pozemek žalobkyně, ani není nutné odstranění stávajícího oplocení.

IV. Argumentace při jednání

20. Žalobkyně při jednání zopakovala žalobní námitky. Poukázala na chybné požárně bezpečnostní řešení stavby, především stran zajištění dostatečné příjezdové komunikace. Dále uvedla, že stavebníci již začali stavbu realizovat, a to bez stavebního povolení a v rozporu s projektovou dokumentací. K těmto tvrzením žalobkyně doložila fotografie.
21. Žalovaný při jednání setrval na své argumentaci.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
23. Soud předně posoudil námitky žalobkyně týkající se PBŘ, a to včetně určení, jaké technické normy, z hlediska požární bezpečnosti, musela stavba splnit.
24. Soud se shoduje se správními orgány a PBŘ, že stavba tvoří s přilehlým rodinným domem jeden požární úsek. Z hlediska definice požárního úseku soud přihlédl k čl. 5.3 normy ČSN 73 0802, dle něhož pododstavce 1 platí, že „z hlediska požární bezpečnosti se stavební objekty dělí na menší požárně ohraničené celky – požární úseky, jejichž účelem je bránit šíření požáru. Požární úseky jsou ohraničeny požárně dělicími konstrukcemi, jejichž požární odolnost se stanoví podle požárního rizika, popř. podle předpokládané doby trvání požáru. Stavební objekt, který není dělen do požárních úseků, se považuje za jeden požární úsek; stavební objekt se musí do požárních úseků dělit tehdy, přesahuje-li jeho velikost mezní rozměry požárního úseku, stanovené

v 7.3.2 až 7.3.4, nebo jsou-li v něm prostory - provozy, které podle 5.3.2 musí tvořit samostatné úseky.“ Pro posuzovanou stavbu a přilehlý rodinný dům je zásadní, že ve svém souhrnu nepřesahují meze stanové v člancích v 7.3.2 až 7.3.4 normy ČSN 73 0802, žádné části rodinného domu ani záměru nejsou vyjmenovány v čl. 5. 3. 2 normy ČSN 73 0802 a ani z normy ČSN 73 0833 nelze dovodit, že by měly být považovány za samostatné požární úseky (viz především čl. 3.6). A ostatně ani žalobkyně výslovně neodkazuje na žádná ustanovení technických norem, ze kterých by se jednoznačně podávalo, že záměr nemůže spolu s rodinným domem tvořit jeden požární úsek.

25. Jestliže žalobkyně míní, že z hlediska PBŘ nemůže být stavba považována za jeden požární úsek s vedlejším rodinným domem, aniž by stavba byla přístavbou tohoto domu, tak tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Žalobkyně zaměňuje pojmy stavebního práva a pojmy týkající se požárního zabezpečení staveb. Dle soudu není vyloučeno, aby z požárního hlediska byla stavba a rodinný dům považovány za jeden požární úsek a zároveň záměr nebyl přístavbou vedlejšího rodinného domu. V tomto smyslu není napadené rozhodnutí zmatečné, neboť správně odděluje pojem přístavby, který spadá do oblasti stavebního práva, a pojem požární úsek.
26. Za této situace, kdy stavba tvoří s rodinným domem jeden požární úsek, bylo na místě pro zajištění požární bezpečnosti stavby v první řadě aplikovat normu ČSN 73 0833. Podle čl. 1 odst. 3 normy ČSN 73 0833 tato norma stanoví specifické požadavky požární bezpečnosti na objekty a prostory pro bydlení a ubytování v návaznosti na normy ČSN 73 0810 a ČSN 73 0802, která platí i pro uvedené objekty a prostory, pokud nejsou zpřesněny specifickými požadavky této normy. Z uvedeného vyplývá, že norma ČSN 73 0833 je speciální normou před ČSN 73 0802, která se uplatní pouze subsidiárně, tj. tehdy, pokud norma ČSN 73 0833 danou oblast specificky neupravuje (viz například definici požárního úseku citovanou výše).
27. Žalobkyně dále konkrétně namítá vadné zhodnocení stavebních konstrukcí z hlediska PBŘ.
28. Požárně bezpečnostní řešení v bodu B.2 konstatovalo, že „konstrukční systém je uvažován jako nehořlavý dle ČSN 73 0802 čl. 7.2.13, jelikož převažující konstrukce zajišťující stabilitu objektu jsou druhu DP1, tj. stěny a stropní konstrukce.“ Žalobkyně však míní, že konstrukce zajišťující stabilitu dotčené části objektu jsou zcela nepochybně druhu DP2 či dokonce DP3, a dovolává se části E. PBŘ, dle níž jsou nosné konstrukce zajišťující stabilitu objektu druhu DP3.
29. Soud souhlasí se žalobkyní, že dle části E. PBŘ musí stavební konstrukce obvodových stěn, střech a nosných konstrukcí uvnitř objektu splňovat požadavky požární odolnosti DP 3. Tento požadavek tedy nekoresponduje s dřívějším vyjádřením v bodu B.2 PBŘ, že převažující konstrukce zajišťující stabilitu objektu jsou druhu DP1 (uvedené bylo nejspíše vztaženo k přilehlému rodinnému domu). Na straně druhé však soud odkazuje k tabulce na s. 6 PBŘ, dle níž požární odolnost obvodových stěn, nosných kontrakcí střech i nosných konstrukcí uvnitř dosahuje úrovně DP3. A uvedené soud považuje za zásadní, neboť tento přehled ukazuje, že požární odolnost navržených stavebních kontrakcí je odpovídající požadavkům stanoveným v tabulce na s. 5 PBŘ. V tomto ohledu se námítky žalobkyně míjí s obsahem PBŘ a konkrétními údaji týkajícími se použitých konstrukčních materiálů, neboť žalobkyně se chybně drží jedné věty v bodu B.2 PBŘ.
30. Žalobkyně v této souvislosti také rozporuje stanovení odstupových vzdáleností od požárně otevřených ploch, neboť dle jejího mínění představují obvodové stěny zcela požárně otevřené plochy dle čl. 10.4.4.a ve spojení s čl. 7.2.8.c1 normy ČSN 73 0802.

31. Podle čl. 8.4.4 normy ČSN 73 0802 se za zcela požárně otevřenou plochu se považuje plocha obvodové stěny nebo její části, která vykazuje v rovině vnějšího líce obvodové stěny hustotu tepelného toku větší než $60 \text{ kW} \cdot \text{m}^{-2}$ v časovém intervalu požadované požární odolnosti stěny podle tabulky 12, položky 3. Této hustotě tepelného toku odpovídá výpočtové požární zatížení $p_v > 15 \text{ kg} \cdot \text{m}^{-2}$ (nebo doba trvání normového požáru větší než 15 minut).
32. Dle PBŘ bylo pro stanovení odstupových vzdáleností uvažováno s hodnotou požárního zatížení $45,75 \text{ kg/m}^2$ (tabulka odstupové vzdálenosti pro dveře zahradního domku). Soud na uvedeném neshledal nic vadného, respektive dle soudu žalobkyně dostatečně nepředestřela důvody, pro které byl daný výpočet nesprávný. Ohledně vadného stanovení konstrukčního systému soud odkazuje k výše uvedenému.
33. Soud dále neshledal, že by PBŘ chybně stanovilo parametry únikových cest a počet a druh přenosných hasicích přístrojů.
34. Druh a počet únikových cest byl stanoven v části G. PBŘ tak, že únik z objektu je umožněn nechráněnou únikovou cestou dveřmi na volné prostranství s tím, že délka nechráněné únikové cesty se neposuzuje a šířka nechráněné únikové cesty je dostačující. S uvedeným se soud plně ztotožňuje, neboť tyto závěry odpovídají požadavkům normy ČSN 73 0833. Parametry únikových cest nebylo nutné stanovit dle čl. 9 ČSN 73 0802, neboť tato norma se v případě stanovení únikových cest neuplatnila. Norma ČSN 73 0833 obsahuje v čl. 5.3 úplné požadavky na stanovení únikových cest, takže nebylo nezbytné přihlížet k dalším technickým normám.
35. Ohledně počtu a druhu hasicích přístrojů PBŘ stanovilo, že objekt bude vybaven jedním práškovým přenosným hasicím přístrojem s hasicí schopností 34A s tím, že lze využít hasicí přístroj umístěný v rodinném domě (viz bod K. PBŘ). Uvedené odpovídá požadavku technických norem, kdy žalobkyně opět pomíjí, že záměr tvoří s rodinným domem jeden požární úsek. Uplatní se tedy čl. 4.5 normy ČSN 73 0833, dle kterého rodinný dům musí být vybaven nejméně jedním přenosným hasicím přístrojem s hasicí schopností nejméně 34A.
36. Žalobkyně dále rozporuje, že PBŘ chybně hodnotí splnění požadavků na přístupovou komunikaci.
37. Soud předně uvádí, že není pravdou, že by se PBŘ vůbec nezabývalo zajištěním přístupu k záměru. V bodě I. PBŘ jednoznačně konstatovalo: „*Přístup k posuzovanému objektu, nacházející se na st. p.č. XX, je umožněn stávajícím sjezdem z místní obslužné komunikace (p.p.č. YY) na stávající zpevněnou plochu, která je ve vlastnictví investora. Stávající přístupová obslužná komunikace je obousměrná průjezdná, šířky 5 m (min. 3m).*“ Tuto otázku tedy PBŘ výslovně řešilo a přístup k záměru shledalo z hlediska požární bezpečnosti dostatečným. Uvedené závěry přitom aprobovaly správní orgány ve svých rozhodnutích.
38. Soud k této námitce dále opakuje, že stavba tvoří z hlediska požární bezpečnosti jeden požární úsek s přilehlým rodinným domem. A zároveň opakuje, že pro stavbu se primárně uplatnily parametry ČSN 73 0833, a to včetně zajištění přístupových cest. Norma ČSN 73 0833 stanoví komplexní podmínky, které musí být z hlediska zajištění přístupové komunikace splněny. V tomto ohledu je tedy významné, že záměr splňuje požadavky této technické normy, aniž by záměr musel splnit požadavky ČSN 73 0802. Proto nejsou nikterak důvodné poukazy žalobkyně na podmínky obsažené v ČSN 73 0802 [čl. 12.2.1 písm. c) či čl. 12.3].

39. Podle čl. 4.4.1 ČSN 73 0833 platí: „*Ke každé budově nebo souvislé skupině budov skupiny OB1 musí vést přístupová komunikace (alespoň zpevněná pozemní komunikace) se šířkou jízdního pruhu nejméně 3,0 m a končící nejvýše 50 m od posuzovaného objektu.*“ A tento požadavek stavba splňuje.
40. Žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že šířka stávajícího vjezdu na pozemek, na němž bude stavba umístěna, je nedostatečná. Žalobkyně však pomíjí, že tento vjezd nepředstavuje přístupovou komunikaci ke stavbě ve smyslu ČSN 73 0833. Touto komunikací, jak vyplývá z PBR i napadených rozhodnutí, je místní obslužná komunikace v ulici X, která splňuje parametry ČSN 73 0833, neboť je obousměrně průjezdná se šířkou alespoň 5 m. A zároveň je splněna podmínka, aby tato komunikace byla vzdálena nejvýše 50 m od posuzovaného objektu, což v daném případě je vzdálenost od rodinného domu, který se záměrem vytváří jeden požární úsek. Vzdálenost rodinného domu od komunikace X dosahuje délky cca 30 m, což žalobkyně nezpochybňuje. Za této situace je tedy nepřipadné tvrzení žalobkyně, že samotný vjezd k rodinnému domu (a tedy i k záměru) nesplňuje požadavky na přístupovou cestu z hlediska PBR. Již napadená rozhodnutí přílehlavě k obdobným námitkám žalobkyně uvedla, že žalobkyně zaměňuje obslužnou zpevněnou komunikaci a přístupovou plochu k domu stavebníků, což plně platí o argumentaci žalobkyně obsaženou v žalobě.
41. Z uvedeného důvodu není případný ani poukaz žalobkyně na skutečnost, že na zpevněné ploše pozemku parc. č. XX, která představuje přístupovou komunikaci od ulice X k rodinnému domu a záměru, se nachází parkovací stání. I zde platí, že pro záměr představuje přístupovou komunikaci (z hlediska požárně-bezpečnostního) ulice S. a nikoli zpevněná plocha na pozemku parc. č. XX ve vlastnictví stavebníků.
42. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že si správní orgány chybně nevyžádaly závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany.
43. Podle § 40 odst. 1 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o požární ochraně“), se státní požární dozor v rozsahu podle § 31 odst. 1 písm. b) a c) nevykonává u stavby kategorie O a I.
44. Ustanovení § 7 vyhlášky č. 460/2021 Sb., o kategorizaci staveb z hlediska požární bezpečnosti ochrany obyvatelstva, stanoví podmínky, které musí stavba splňovat, aby se jednalo o stavbu kategorie I. Pro nyní řešený případ je zásadní, že stavbou kategorie I je také budova o výšce stavby do 9 m určená pro nejvýše 100 osob se zastavěnou plochou nepřesahující 200 m² s nejvýše jedním podzemním podlažím a s první až třetí třídou využití. Záměr odpovídá těmto parametrům, neboť jeho výška nepřesáhne 2,98 m a celková zastavěná plocha bude činit 14 m², přičemž jsou splněny i další podmínky § 7 odst. 1 citované vyhlášky a neuplatní se žádná z výjimek stanovených v § 7 odst. 3 vyhlášky.
45. Jestliže tedy posuzovaná stavba spadá pod stavbu kategorie I či O, není u ní podle § 40 odst. 1 zákona o požární ochraně vykonáván státní požární dozor, takže nebylo povinností stavebníků obstarat si závazné stanovisko na úseku požární ochrany. Podle § 31 odst. 3 zákona o požární ochraně je závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany výsledkem posuzování podkladů, dokumentace a ověřování splnění stanovených požadavků podle odstavce 1 písm. b) a c) téhož zákona. Ze shora citovaného § 31 odst. 3 zákona o požární ochraně však plyne, že kontrola těchto požadavků se z hlediska státního požárního dozoru u staveb kategorie I nevykonává. Povinností stavebníka je pouze zpracovat požárně bezpečnostní řešení (§ 40 odst. 3 téhož zákona). Uvedenou podmínku stavebníci v nyní

posuzované věci splnili, aniž bylo jejich povinností obstatat si závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany.

46. K namítanému odstupu stavby od hranice pozemku soud uvádí následující.
47. Podle § 28 odst. 1 PSP stavba musí být umístěna tak, aby měla dostatečný odstup od oken obytných místností stávajících okolních budov.
48. Uvedenou podmínku stavba splňuje. Jak vyplývá ze situačního výkresu širších vztahů, záměr je umístěn v těsné blízkosti rodinného domu stavebníků, ostatní stavby (včetně rodinného domu žalobkyně) se nacházejí v dostatečném odstupu. Navíc ve směru k domu žalobkyně nejsou umístěny žádné stavební otvory. S ohledem na své umístění, podobu a rozměry tedy stavba nikterak nenaruší bydlení žalobkyně.
49. Dále platí, že podle § 29 odst. 2 PSP „nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 m.“
50. Uvedenou podmínku sice posuzovaný záměr nesplňuje, uplatní se však výjimka, dle které se tento požadavek neuplatní, je-li takový způsob zástavby v místě obvyklý, odpovídá charakteru území nebo vyplývá ze způsobu parcelace (§ 29 odst. 2 písm. b) PSP). Součástí správního spisu je situační výkres zobrazující charakter okolní zástavby, na němž jsou zvýrazněny veškeré stavební objekty, které jsou v dané lokalitě umístěny na hranice pozemků. Z tohoto výkresu vyplývá, že záměr nebude výjimečným z hlediska svého umístění ke kraji pozemku, neboť takto umístěných staveb se v lokalitě nachází velké množství. Ostatně také na pozemku ve vlastnictví žalobkyně je vybudován stavební objekt, který je přimknutý k hraně pozemku. A pro úplnost soud dodává, že žalobkyně nikterak nenamítá, že by tento situační výkres neodpovídal realitě. Soud se tedy domnívá, že umístění stavby na okraj pozemku umožňuje § 29 odst. 2 písm. b) PSP.
51. Nadto pravidlo zakotvené v § 29 odst. 2 PSP se neuplatní pro stavbu nebo její část, nepřesahuje-li výšku 3,5 m a délku hrany přiléhající k jednomu sousednímu pozemku 9 m a ke všem sousedním pozemkům 15 m (§ 29 odst. 2 písm. e) PSP). I tyto požadavky záměr splňuje, neboť jeho výška nepřesáhne 2,98 m výšky, délka přiléhající hrany je 4,7 m a součet ke všem sousedním pozemkům je 7,7 m.
52. Žalobkyně se dále dovolává § 29 odst. 5 pražských stavebních předpisů, dle něhož tam, kde mezi sebou stavby tvoří volný prostor, musí být tento přístupný k provedení údržby. Volný prostor mezi stavbami však v případě posuzovaného záměru nevznikne. Záměr je umístěný pouze z jedné strany k hranici pozemku a z protější strany přiléhá k rodinnému domu. Na západní a východní straně pak je k záměru volný přístup, aniž by vznikal jakýkoli volný prostor mezi stavbami. Záměr proto netvoří volný prostor s dalšími stavbami a nebylo na místě aplikovat § 29 odst. 5 pražských stavebních předpisů.
53. K tvrzení žalobkyně, že realizace stavby bude vyžadovat odstranění plotu či přístup na její pozemek, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k totožné odvolací námitce uvedl, že „*odvolatelka v odvolání svou námitku týkající se postupu prací (montáž desek na dřevěné sloupky) opírá o výkres č. D.2. Řezy. Na tomto výkrese však není severní stěna, která jako jediná bude tvořena z panelů, vyobrazena v pohledu, ale je vidět pouze v řezu na Řezu B-B' (pravá stěna se skladbou St1), ze kterého není možné dovodit postup prací. (...) lze předpokládat, že panely budou sešroubovány zevnitř stavby (bylo by nelogické spoj provést z nechráněné venkovní strany), kde si stavebník může bez omezení vystavět lešení. Jiné řešení, tedy osadit silikonovou omítku dovnitř stavby a provést sešroubování panelů z vnější strany, popř. provádět sešroubování panelů*

v místě hotové omítky, se jeví jako nelogické a technologicky nesprávné.“ Žalobkyně však v žalobě nadále setrvává na argumentaci, že stavba bude nezbytně realizována z jejího pozemku, aniž by jakkoli reagovala na právě citovanou pasáž, v níž byly vypořádány totožné odvolací námitky. Žalobkyně v žalobě poukazuje na použitý materiál, avšak žalovaný i stavební úřad srozumitelně vysvětlili, že stavba bude montována výhradně z pozemku stavebníků, a to včetně severní fasády. Soud se s těmito závěry ztotožňuje, neboť odpovídají informacím obsaženým v souhrnné technické zprávě. Dle ní severní strana záměru přiléhající k pozemku žalobkyně bude sešroubována z předem připravených sendvičových panelů, které se budou fixovat na sloupky skeletu, a nelze předpokládat, že by k jejich instalaci byl nezbytný vstup na pozemek žalobkyně. Takovýto charakter severní stěny také umožňuje její případnou údržbu bez toho, aby bylo nezbytné vstupovat na pozemek žalobkyně.

54. Jestliže se žalobkyně dovolává slabé ochrany stavby před klimatickými vlivy a požární bezpečností v případě, kdy stavba nebude realizována z jejího pozemku, tak tyto námitky soud považuje za hypotetické. Navíc soud opakuje, že realizace stavby z pozemku žalobkyně není v současné době předpokládána, aniž by tímto postupem byla ovlivněna kvalita stavby. Námitky žalobkyně tak neodpovídají stavebním poměrům.
55. Konečně se soud shoduje se správními orgány, že okolnosti, za kterých bude stavba prováděna, nebyly předmětem nyní posuzovaného řízení o umístění stavby. V tomto řízení správní orgány pouze posuzovaly, zda je záměr v souladu s hledisky uvedenými v § 90 stavebního zákona, tj. zda je v souladu s obecnými požadavky na využívání území. Teprve ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). Žalobkyně bude moci být účastníkem tohoto navazujícího stavebního řízení a v jeho průběhu bude oprávněna uplatnit námitky týkající se provádění stavebních prací.
56. Nad rámec všeho výše uvedeného soud podotýká, že nemohl jakkoli vzít v potaz skutečnosti, které nastaly po vydání nyní napadeného rozhodnutí, protože podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Uvedené se vztahuje též ke skutečnosti, že po vydání napadeného rozhodnutí stavebníci počali stavbu realizovat, a to bez stavebního povolení a v rozporu s projektovou dokumentací. Soud tento stav nikterak neaprobuje, předmětem nynějšího řízení však bylo posouzení zákonnosti územního rozhodnutí. Vůči dalším krokům stavebníků, které s územním rozhodnutím nesouvisí, se může žalobkyně bránit jinými právními kroky.

VI. Závěr

57. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

Praha 10. dubna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu